

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4801/2021
09.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца Града Крагујевца, чији је законски заступник Градско правобранилаштво, против туженог КК „Раднички КГ“ Крагујевац, чији су пуномоћници Слободан Миловановић и Владимир Јанковић, адвокати из ... и Вељко М. Делибашић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости анекса уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2145/20 од 11.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2145/20 од 11.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу П 94/18 од 19.02.2020. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав и без правног дејства Анекс II Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 21.11.2013. године, закључен између парничних странака (став први изреке); обавезан тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 297.000,00 динара (став други изреке).

Решењем истог суда П 94/18 од 23.03.2020. године, исправљена је наведена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 94/18 од 19.02.2020. године, тако што у првом реду става другог изреке пресуде уместо „тужени да тужиоцу“ треба да стоји „тужилац да туженом“, док у осталом делу пресуда остаје неизмењена.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2145/20 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 94/18 од 19.02.2020. године, исправљена решењем Вишег суда у Крагујевцу П 94/18 од 23.03.2020. године, у ставу првом изреке у делу у коме је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав и без правног дејства Анекс II Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 21.11.2013. године закључен између

тужиоца и туженог и то у члановима 1, 2, 3, 5. и 6, као и у делу члана 4. који се односи на доспеле а неизмирене финансијске обавезе које терете Град Крагујевац по основном уговору о половно-техничкој сарадњи од 24.09.2009. године измењене Анексом I основног уговора о пословно-техничкој сарадњи од 19.11.2012. године за период до 12.04.2011. године. Ставом другим изреке, преиначена је наведена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 94/18 од 19.02.2020. године у преосталом делу става првог и у ставу другом изреке, тако што је утврђено да је ништав и без правног дејства Анекс II Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 21.11.2013. године закључен између тужиоца и туженог у делу члана 4. уговора који се односи на доспеле а неизмирене финансијске обавезе које терете Град Крагујевац по основу уговора о пословно-техничкој сарадњи од 24.09.2009. године, измењен Анексом I основног уговора о пословно-техничкој сарадњи од 09.11.2012. године за период након 12.04.2011. године; обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 219.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу изреке под ставом два, тужени је благовремено изјавио преко пуномоћника ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију у коме је оспорио основаност ревизијских навода.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), па је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са Кошаркашким клубом „Swisslion Takovo“ из Вршца, правним претходником туженог, закључио уговор о пословно-техничкој сарадњи дана 24.09.2009. године. Чланом 4. уговорено је да уговорне стране закључују уговор на период од четири године са могућношћу раскида истог на крају сваке кошаркашке сезоне у зависности од постигнутих спортских резултата и да ће уговорне стране посебним одлукама и анексима уговора утврђивати обавезе за сваку годину, а за период трајања играчке сезоне. Чланом 5. је уговорено да се Град обавезује и гарантује да ће обезбедити новчана средства путем спонзорства или донаторства која су потребна за несметано финансирање рада кошаркашког клуба за извршавање обавеза плаћања према повериоцима, стручном и спортском кадру и све обавезе по основу уговора, фактура или на други начин доспеле, а које се односе на кошаркашки клуб почев од 01.08.2009. године, а да све обавезе до 31.07.2009. године Град неће сносити, већ ће за исте одговарати претходни спонзор. На основу поменутог уговора закључивани су уговори о исплати дотација спортској организацији, а према програму Градског већа на основу одлука истог у току 2010, 2011, 2012. године, са анексима уговора за 2012. годину и уговор о дотацији за 2013. годину, такође са анексима уговора о дотацији за 2013.

годину, између раније „Swisslion Takovo“ касније „Раднички КГ“ Крагујевац и Града Крагујевца. Спорни Анекс II Уговора о пословно-техничкој сарадњи између парничних странака закључен је дана 21.11.2013. године у коме је у члану 1. наведено да уговорне стране сагласно констатују да је потреба за закључењем Анекса II основног уговора проистекла из чињеница да се услед постојања финансијских потешкоћа у испуњавању уговорних обавеза од стране Града Крагујевца не може остварити сврха уговора, пословни уговор више не одговара очекивању уговорних страна, те да је обострана потреба уговорних страна прочитана у закључењу тог анекса и правичној измени одредаба основног уговора. Чланом 4. спорног анекса додат је члан 19. основном уговору који гласи да доспеле а неизмирене финансијске обавезе које терете Град Крагујевац по основном уговору о пословно-техничкој сарадњи од 04.09.2009. године, који је измењен анексом од 2012. године, а које обавезе су неспорне по основу и по висини будући да су представници Града Крагујевца у органима управе кошаркашког клуба упознати са истим и не споре висину доспелих обавеза Града Крагујевца према КК „Раднички КГ“ биће измирене према могућностима Града и у разумним роковима, те да износ дуговања који терети Град Крагујевац издат од стране кошаркашког клуба на дан потписивања Анекса II, представља његов саставни део и да све остале одредбе уговора остају неизмењене. Анекс II Уговора о пословно-техничкој сарадњи од 21.11.2013. године потписан је од стране градоначелника Града Крагујевца, АА и исти је снабдевен печатом Града, а потписан је и од стране директора КК „Раднички КГ“ ББ, без сагласности Градског већа и прибављања мишљења надлежних управа и Градског правобраниоца.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да финансирање спортских удружења средствима града, што је суштина уговора закљученог између тужиоца и туженог, није могућа мимо одредаба Закона о спорту („Службени гласник Републике Србије“ број 24/11, 99/11) који је био на снази у време закључења спорног анекса, јер су предметним анексом финансиране активности обухваћене потребама и интересима грађана у области спорта из члана 137. тог Закона, које су се сходно одредбама истог могле задовољити искључиво путем финансирања годишњих програма на начин и у поступку прописаном чланом 138. Закона о спорту; да је спорни Анекс II уговора закључен у свему према одредбама Закона о облигационим односима; да су након закључења уговора о пословно-техничкој сарадњи између парничних странака за сваку спортску сезону закључивани уговори о дотацији и анекси уговора о дотацији, да је Град Крагујевац сваки тај уговор и анекс потврђивао одлуком Градског већа о одобравању средстава дотације појединачно за сваку спортску сезону – годину у конкретном периоду, то закључењем Анекса II нису угашене претходне обавезе тужиоца, већ је њима уређен начин измирења постојећих обавеза у виду издавања исправе о постојању обавезе, тако да чињеница да потписивању спорног Анекса II уговора недостаје сагласност и одговарајућа мишљења Градског већа, није од утицаја на одлуку у овој правној ствари, па нема места примени члана 122. Закона о спорту јер предметни Анекс II представља споразум о дуговањима тужиоца, односно о већ одобреним средствима за пројекте који су реализовани од стране туженог, па је одлучио као у изреци пресуде.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца, закључио да је финансирање туженог од стране тужиоца на основу Уговора о пословно-техничкој сарадњи од

24.09.2009. године и уговора и анекса уговора о дотацији који су закључивани за сваку календарску годину појединачно, били у складу са императивним прописима за све време док је на снази био Закон о спорту („Службени гласник Републике Србије“ број 52/96, 101/2005), тако да спорни Анекс II Уговора од 21.11.2013. године у делу члана 4. којим тужилац признаје своја дуговања према туженом, а која се односе на финансирање потреба тужене средствима из буџета Града Крагујевца за период до ступања на снагу Закона о спорту („Службени гласник Републике Србије“ број 24/11 ... 10/16) 12.04.2011. године, није ништав како је правилно одлучио првостепени суд. Међутим, од ступања на снагу Закона о спорту („Службени гласник Републике Србије“ број 24/11) 12.04.2011. године, тужени као спортска организација може бити финансиран из буџета Града Крагујевца једино под условима прописаним тим актом – да се финансирање не може вршити без подношења годишњег програма од стране туженог и одобрења тог програма од стране тужиоца према календару из члана 118. Закона о спорту под условима, критеријумима, начину и поступку доделе средстава које је тужени требао да предвиди сходно одредби члана 122. став 1. и члана 138. став 2. Закона о спорту, због чега је спорни Анекс II од 21.11.2013. године у делу члана 4. који се односи на доспеле а неизмирене финансијске обавезе које терете тужиоца за период након 12.04.2011. године ништав, па је одлучио као у побијаном ставу два изреке применом члана 394. став 1. тачка 4. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда другостепени суд је правилном применом материјалног права одлучио као у побијаном ставу два изреке пресуде.

Одредбом члана 122. став 1. Закона о спорту („Службени гласник Републике Србије“ број 24/11 ... 10/16) прописано је да са подносиоцем одоброног програма министарство закључује уговор о реализовању програма којим се обавезно уређује: назив и седиште носиоца програма; врста и садржина програма; време реализације програма, односно обављања активности; циљеви и очекивани резултати; висина додељених средстава; временски план употребе средстава; начин надзора над одвијањем реализације програма, обавезе носиоца програма у погледу подношења извештаја о реализацији програма; доказивање реализације програма, наменског коришћења средстава, медијског представљања програма и учешћа Републике Србије у његовом финансирању.

Одредбом члана 138. став 2. истог Закона прописано је да јединица локалне самоуправе преко својих органа уређује ближе услове, критеријуме, начин и поступак доделе средстава из буџета јединице локалне самоуправе, односно одобрење програма за задовољавање потреба грађана у области спорта на територији јединице локалне самоуправе и начин јавног објављивања података о предложеним програмима за финансирање, одобреним програмима и реализацији одобрених програма.

Одредбом члана 103. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав је ако циљ повређеног добра не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго. Одредбом члана 105. ЗОО прописано је да ништавост неке одредбе уговора не повлачи ништавост и самог уговора, ако он може опстати без ништаве одредбе, и ако она није била ни услов уговора ни одлучујућа победа

због које је уговор закључен (став 1.); али ће уговор остати на снази чак иако је ништава одредба била услов или одлучујућа побуда уговора у случају када је ништавост установљена управо да би уговор био ослобођен те одредбе и важио без ње.

Имајући у виду да према цитираним одредбама Закона о спорту који је ступио на снагу 12.04.2011. године, тужени, као спортска организација може бити финансиран из буџета Града Крагујевца једино под условима предвиђеним тим Законом, то се финансирање туженог средствима из буџета тужиоца почев од наведеног датума није могло вршити без подношења годишњег програма од стране туженог и одобрења тог програма од стране тужиоца према календару из члана 118. Закона о спорту, под условима, критеријумима, начину и поступку доделе средстава које је тужена требало да предвиди сходно наведеној одредби члана 138. став 2. Закона о спорту и без закључења уговора са садржином како је наведено у члану 122. став 1. Закона о спорту.

Како је чланом 4. спорног анекса поред признања свих доспелих, а неизмирених дуговања према туженој од стране тужиоца, који не спори висину истих и обавезу да их измири према могућностима тужиоца у разумном року, наведено и да износ дуговања који терети тужиоца, издат од стране туженог на дан потписивања спорног анекса 21.11.2013. године, представља саставни део анекса, то је и по оцени Врховног касационог суда правилан закључак и правни став другостепеног суда да је чланом 4. спорног анекса у делу у коме тужилац признаје своја дуговања према туженом, која се односе на финансирање средствима буџета Града Крагујевца за период после ступања на снагу Закона о спорту („Службени гласник Републике Србије“ број 24/11 ... 10/16) 12.04.2011. године ништав, јер је противан принудним прописима – Закона о спорту, на основу члана 103. став 1. и члана 105. Закона о облигационим односима, обзиром да странке нису доказале да је почев од ступања на снагу Закона о спорту 12.04.2011. године финансирање туженог од стране тужиоца вршено на начин и под условима прописаним Законом о спорту.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета применом одредбе члана 165. став 2. Закона парничном поступку.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић